

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Januarium, Februarium, Martium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 12. De pœnitentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60495](#)

Februario: Februario

DIES XII.
De Pœnitentia.

I.

POenitentia, ut bona sit, sincera esse debet: Ut sincera sit, severa esse debet. DEUS nobis peccata non condonat, nisi hac lege, ut ea nobis ipsi non condonemus: Vult quidem eorum oblivisci; sed nos eorum meminisse oportet. Nihil ea melius nobis in memoriam revocat, quam opera pœnitentiæ, quæ nos ipsi ad ea expianda suscipimus. Ut primùm de peccatis ritè dolemus, DEUS nos odiſſe cessat, atque ideo culpa planè remissa est; at non etiam remissa est poena; sed tantummodò mutata. Ante pœnitentiam pœnam æternam merebamur, post pœnitentiam pœnâ temporali contentus est, quæ prioris est compensatio, hujus pœnæ nos arbitros, & judices constituit: Si verò nostrum judicium justo mitius est, ab eo ad justitiam suam appellabit; quæ severa erit, ubi nobis nimirūm indulgentes sumus. Si igitur volumus, ut ipse nobis parcat, nobis ipsis non parcamus.

II. Si consideres pœnam temporalem, quæ tibi injungitur, vel quam tibi ipse

I 2

pœni-

Februarius. pœnitentiæ loco injungis , compensatio nem esse pœnæ cuiusdam æternæ , in postērum tibi adeò indulgens non eris. An difficile tibi accidat denarium expendere , ubi decem tibi talentorum millia remittuntur ? Si necessarium non est , ut æqualitas sit inter rem , per quam satisfit , & inter eam , pro qua satisfit , saltem proportio quædam inveniri debet. Si à te non exigitur tantum , quantum debes , saltem tantum solve , quantum potes. Et sanè ; ánce probè observes justas compensationis regulas , si pro pœnis infinitis , quæ tibi remittuntur , totius pœnitentiæ loco contentus es quibusdam precibus vocalibus tam exigua attentione persolutis , quæ ipsa tua pœnitentia novam præbeat pœnitentiæ materiam ? Si pœnitiam ad expianda peccata , quæ pœnas æternas mererentur , unius vel duorum horarum spaciō termines ? Causa , cur in pœnitentia tua tantopere tibi parcas , est , quòd non sat̄ concipias , quid sit pœna æterna , vel , quòd non sat̄ penetres te illum promeritum fuisse .

III. Quis hac in re melius dirigere te potest , quām modus , quo Deus usus est , dum ipse met imponere voluit pœnam temporalem , in qua pœnitentia vitæ consūstir ?

sistit? Is Davidi ignoscit; & nihilominus Februarius: eum punit; & quantam ei pœnitentiam non injungit? David à proprio filio sede suapellitur, à subditis suis deseritur, regno suo exuitur. Sic tamen largiri veniam, sic benignè tractare dicitur: *Quid futurum esset, si Deus ultionem sumeret?* An non Ecclesia Mater tam benigna, & charitate plena filijs suis injunxit septem annorum pœnitentiam pro ijs peccatis, quæ hodie fragilitates humanæ censentur? Sed quales pœnitentias? Unica earum dies annus esse videretur ignaviæ nostræ. estne peccarum minus peccatum, quam tunc fuerit? estne benignitas Dei minus amabilis? Ejus justitia minus formidanda? Sumusne minus Christiani? Ita sane; minus Christiani sumus; & idcirco minus pœnitentes sumus.

Si difficile tibi accidit, pœnitentijs, quas confessarius tibi injungit, vel Spiritus divinus tibi fuggerit, te submittere dicas tibi ipsi: Ecquid est hæc pœnitentia, si pœnitentia æternæ, quam meritus fui, comparetur?

Verè deliqui, & sicut dignus eram, non recepi. Job 33. v. 27.

Pœnitentia pro Dei indignatione fungitur, & pro temporali afflictione æterna supplicia non frustratur, sed expungit. Tertull.